РЕШЕНИЕ № 345 ОТ 18.05.2023 Г. ПО В. Н. Ч. Х. Д. № 1641 / 2023 Г. НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

Чл. 3, т. 1 Конвенция за правата на детето

Чл. 15 ЗЗДН

Чл. 3, т. 1 ЗЗДет

Чл. 182, ал. 2 НК

Чл. 296, ал. 1 НК

Престъплението по чл.182,ал.2 НК засяга обществените отношения, свързани с нормалното осъществяване на родителските права и задължения в интерес на детето, както и правата на детето да бъде отглеждано и възпитавано по начин, който да му осигури нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие, правото му на лични отношения с родителите си. Престъплението е формално, тъй като не предвижда настъпването на конкретен противоправен резултат.

Детето е самостоятелна личност със свои възприятия за света и изразено отношение към всеки родител, които следва да бъдат зачитани, особено когато се касае за дете, което е достатъчно голямо, за да може да изразява собствената си воля и желания, както е в настоящия случай.

Макар и да са важни личните потребности от виждане и общуване на родителя, който не е титуляр на родителските права с детето, те са ценност, пред която има приоритет емоционалното благосъстояние на детето. При невъзможност да се синхронизира емоционалния комфорт на детето и правата на родителя за личен контакт, с решаващо значение са потребностите и интересите на детето, независимо, че те в случай на противоречия засягат общуването с другия родител. Съдът приема, че това е така, тъй като осигуряването на личен контакт между детето и родителя, на когото не са възложени родителските права, е само един от многото фактори, влияещи върху душевното спокойствие и физическо здраве на малолетните и ненавършилите пълнолетие, тяхното възпитание и развитие в позитивна посока.

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по повод постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от частния тъжител И. К. М. срещу присъда на СРС, НО, 111 с-в от 30.09.2022г. на НЧХД 15447/2021 г., с която подсъдимата М. П. Г. е призната за невиновна по обвинението, че за дните

04.06.2021; 05.06.2021; 06.06.2021; 18.06.2021; 19.06.2021; 20.06.2021; 02.07.2021; 03.07.2021; 04.07. 2021; 16.07.2021; 17.07.2021; 18.07.2021; 06.08.2021; 07.08.2021; 08.08.2021; 20.08. 2021; 21.08.2021; 22.08.2021; 03.09.2021; 04.09.2021; 05.09.2021; 17.09.2021; 18.09.2021; 19.09.2021; 01.10.2021; 02.10.2021; 03.10.2021; 15.10. 2021; 16.10. 2021;17.10. 2021;05.11. 2021; в гр. София, ж.к. **** като родител, упражняващ родителските права върху малолетното дете М.И.М., ЕГН ********** при условията на продължавано престъпление с тридесет и едно деяния , които осъществяват поотделно състави на едно и също престъпление и са извършени през непродължителен период от време ,при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, умишлено е осуетила изпълнението на съдебно решение №4910/19.04.2016 на СРС по гр. д. №6609/2014, 89- ти състав, с което бил определен режим на лични контакти с неговия баща И. К. М., ЕГН **********, поради което и на основание чл.304 НПК я оправдал по повдигнатото и обвинение за престъпление по чл.182,ал.2,пр.2,вр.чл.26,ал.1НК. С присъдата направените по делото разноски са възложени в тежест на частния тъжител.

В жалбата се твърди, че постановената присъда е неправилна и несправедлива, поради което към въззивния съд се отправя искане да я отмени и да постанови нова осъдителна присъда. В допълнението към жалбата се излагат подробни съображения като се заявява, че е налице съдебно толериране на неизпълнение на влязло в сила решение за режим на лични отношения на бащата, като първоинстанционният съд се е позовал на факти от преди деянието на подсъдимата и без тези факти да имат отношение с подадената тъжба. Заявява се, че инкриминираният период, посочен в тъжбата, е различен от описания от СРС, като по първоинстанционното производство не е разкрита обективната истина, дадена е възможност подсъдимата три години да укрива дъщеря си от баща и, като по този начин не са охранени интересите на детето. В жалбата се цитира съдебна практика, съгласно която съдът не може да се задоволява с общи твърдения. Представят се доказателства, че на 16.04.2021г. е изтекъл срокът на Заповед за защита от домашно насилие, издадена срещу И. М. по отношение на М. Г. и същият е подал молба до ЧСИ С.П. за насрочване изпълнение за предаване на дете за осъществяване на режим на лични отношения. Акцентира се, че въпросната заповед не е за извършено насилие над детето. Защитата заявява, че описаната заповед не е пречка майката да предава детето на бащата и в срока на заповедта. Посочено е, че в молба вх. №09479/16.04.2021 по ИД 1443/2019 по описа на ЧСИ С.П. е поискано да започне предаването на детето от м. Май 2021г. До подсъдимата е изпратена покана за доброволно изпълнение на адрес по ЕСГРАО като на посочените дати 26.04.2021;.02.05. 2021; 10.05.2021; 17.05.2021; адресът е бил посещаван, подсъдимата не е открита, поради

което е залепено уведомление. Указва се на задължение на подсъдимата при промяна на местоживеенето си да уведоми ЧСИ като не го е направила и умишлено се е укрила. Защитата сочи, че този факт не е обсъден от СРС. Цитира се образувана проверка по преписка 513р89272/21по описа на 08.РУ СДВР. Прави се извод за умишлено укриване на подсъдимата, за да не изпълни съдебно решение. Възразява се, че първостепенният съд кредитира само дадените от подсъдимата обяснения, вкл. че частният тъжител проявявал агресия към детето, както и показания на свидетелите, които заявяват, че детето не искало да се вижда с баща си, докато изцяло са отхвърлени показанията на св. Д. М. и Б.Д. като изцяло лишени от конкретика. Възразява се, че е налице маловажност по чл. 9, ал. 2НК, поради опасения на майката за негативно въздействие по отношение на детето от баща му, тъй като липсват такива доказателства.

В проведено разпоредително заседание на 27.03.2023 г. въззивният съд прецени, че за изясняване на обективната истина по делото не се налага разпит на свидетели, нито събирането на нови писмени доказателства.

В съдебно заседание се явяват частния тъжител И. М. и повереникът му адв. А. И.. За подсъдимия се явява адв. С. Ц. САК. Подс. М. Г. не се явява. В хода на съдебните прения повереникът на частния тъжител – адв. И. – моли съдът да уважи жалбата по изложените в нея съображения като допусне доказателствени искания: разпит на детето М.И.М., разпит на инсп. П. от 08 РУ СВДР, разпит на помощник съдия- изпълнители Е.П. и С.Г., представя писмени доказателства. В заключение моли въззивният съд да признае подсъдимата за виновна за престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК с всички произтичащи от това последици, вкл. заплащане на направените пред двете съдебни инстанции разноски.

Защитникът на подсъдимата адв. Ц. оспорва жалбата и допълнението към нея, като счита, че първоинстанционният съд е направил подробен прочит на доказателствената съвкупност и е достигнал до правилни правни изводи. Възразява срещу приемането на доказателствата с аргумент, че са ирелевантни, тъй като са извън инкриминирания период; по отношение на ДЗ на полицейския служител- заявява, че съдът в мотивите си е изложил съображения, че в ДЗ не се съдържа информация на коя дата е посещаван адресът и нито по какъв начин полицейският служител се е опитал да установи адреса на подзащитната му.

Заявява, че разпитът на детето не би допринесъл за разкриване на обективната истина. Заявява, че по отношение на ЧСИ П. – действията му са извън инкриминирания период. Възразява и срещу разпита на св. С.П.. Заявява, че се сочи адрес от тъжителя, за който същият знае, че не се обитава от обвиняемата, че в тъжбата са посочени значителен брой деяния, но съдебната практика изисква за всеки от дните , посочени в тъжбата да се установи с какви действия или бездействия на всяка от посочените дати подсъдимата не е

изпълнявала и ли е осуетявала изпълнение на съдебно решение. Заявява, че по делото при СИ тъжителят е дал адрес, за който знае, че е напуснат от подсъдимата, тъй като е продаден от тъжителя.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбата и допълнението към

нея, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие счл.314 провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намери за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в законния срок от надлежно легитимирана страна срещу съдебен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол, поради което е допустима, но по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд е анализирал събраните по делото доказателства, като е посочил и онези, които са неотносими към предмета на делото като подробно и изчерпателно се е аргументирал защо е приел, че част от доказателствата са неотносими.

При самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства въззивната инстанция не намери основания за съществена промяна на фактическата обстановка по делото, която е следната:

Подсъдимата М. П. М.а, българска гражданка, с ЕГН**********, родена в гр. Дупница, неомъжена, неработеща, живуща гр. София, бул. „С.“ **** и настоящ адрес гр. София, жк ****;

Частният тъжител И. К. М. и подсъдимата М. П. Г. били сключили граждански брак на 23.05.2009г., от който имали дъщеря М.И.М., ЕГН:**********. С Решение №4910/19.04.2016г., постановено по гр.д.№ 6609/2014г., СРС прекратил с развод сключения между страните граждански брак като съдът предоставил упражняването на родителските права за детето на майката М. Г. и постановил детето да живее при нея. Бил определен режим на лични отношения между бащата и детето всяка първа и трета седмица от месеца, в петък, събота и неделя от 18:00ч. в петък до 18:00ч.в неделя с преспиване. Бащата имал право да взима и вижда детето всяка четна година за Коледните празници от 18:00ч. в петък до 18:00ч.на 23 декември до 14:00ч. на 26 декември, а всяка нечетна година за Новогодишните празници от 18:00ч. на 30 декември до 14:00ч. на 02 януари следващата година. Всяка четна година от 18:00ч. на Разпети петък до 14:00ч. на Светлия понеделник, както и пет дни през зимата и пет дни през пролетта и тридесет дни през лятото по време, несъвпадащо с платения годишен отпуск на майката. С решението жилището на И. К. М., негова лична собственост, придобита преди брака, находящо се в гр.София, ж.к.„Христо Смирненски", ул.****, било предоставено за ползване на майката М. П. Г. до навършване на пълнолетие на детето. Решението влязло в законна сила на 19.05.2016г. По отношение на

семейното жилище-лична собственост на частния тъжител И. М., било образувано изпълнително дело № 20198510401252 по описа на ЧСИ, като били предприети действия спрямо жилището, в което подсъдимата следвало да отглежда малолетното им дете. Подсъдимата била уведомена от ЧСИ, че на 01.08. 2019г. щял да бъде предприет опис и продажба на имота. Подсъдимата депозирала възражение пред ЧСИ от 29.07.2019г., в което го уведомила, че по силата на съдебно решение, същата имала право на ползване на имота. Също така сезирала и Агенцията за закрила на детето, описвайки възникналия случай по изпълнителното производство. Агенцията сезирала Камарата на Частните съдебни изпълнители, които с отговорили, че съдебното решение, постановило ползването на жилището, не е било вписано в Имотния регистър, като спрямо същото на 31.10.2018г частният тъжител И. К. М. учредил право на ползване по отношение на семейното жилище за срок от пет години на лицето Т.Р.. Тъй като решението не било вписано и правата на страните по него не можели да бъдат противопоставени на тези на взискателя. На 11.07.2019г. върху имота била наложена възбрана като в Имотния регистър не е вписано името на лицето, в чиято полза е наложена възбраната. По делото е приложено съобщение за насрочен опис на недвижимите имот - семейно жилище от 26.07.2019, с което подсъдимата М. П. Г. била уведомена от ЧСИ, че взискателката Д.Б.П. пристъплва към принудително изпълнение по отношение на имота.

В същото време в резултат на агресивни действия на частния тъжител по отношение на подсъдимата М. П. Г. било образувано гражданско дело по ЗЗДН, като със Заповед за незабавна защита от 30.09.2019г. ,издадена по гр.д.№ 55310/2019г.по описа на СРС, съдът задължил частният тъжител да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо подсъдимата и тяхната дъщеря, както и да не ги доближава тях и тяхното жилище в гр. София, ж.к.„Слатина“, ул.**** на разстояние по - малко от 300метра. С Решение № 73603/16.04.2020г. СРС издал заповед, въз основа на която задължил тъжителят да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо подсъдимата и тяхната дъщеря, както и да приближава подсъдимата на разстояние по - малко от 100 метра за срок от 12 месеца, считано от издаване на заповедта за защита. На И. К. М. била наложена и глоба.

Подсъдимата М. П. Г. и дъщеря и били принудени да напуснат семейното жилище като се преместили на адрес :гр.София, бул.„****, а впоследствие в гр. София, кв.„****. Частният тъжител не успял да намери подсъдимата и дъщеря им на известния му адрес,/ на който била и неговата адресна регистрация/ и депозирал сигнал до СРП за извършено престъпление по чл.296, ал.1 от НК. С Постановление от 17.08.2021г. прокурор при СРП възложил на СДВР проверка по пр.пр.№ 30294/2021г. В хода на проверката инспектор при 08 РУ СДВР изготвил докладна записка от 13.10.2021г. , в която отразил, че е търсил

подсъдимата на адрес гр.София, бул.,,****, както и на адрес по месторабота- бул. ****. На първия адрес полицейският служител не открил подсъдимата, а от втория му съобщили, че подсъдимата е в болничен, тъй като е в последна фаза на бременност. Полицейският служител отразил в докладната, че според него М. П. М.а се укрива и не изпълнява съдебното решение на СРС във връзка с упражняването на родителските права. В докладната записка полицейският служител не отразил кога е посещавал двата адреса в гр. София, нито посочил кога и по какъв начин се е опитал да установи нейното местонахождение. С Постановление от 01.11.2021г. на СРП било отказано образуването на досъдебно производство. Тъжителят предприел действия чрез ЧСИ и след като се снабдил с изпълнителен лист депозирал молба, по която било образувано изпълнително дело. В молбата посочил като известен адрес на длъжника гр. София, ж.к. ****. ЧСИ изпратил Уведомление и Покана за доброволно изпълнение до подсъдимата М. Г., адресирана до адрес в гр. София, ж.к. „Слатина“, ул.****, с който я приканил на определени от него дати, да се яви в кантората му по повод предаването на детето на неговия баща. По делото липсват доказателства книжата да са били получени и сведени до знанието на подсъдимата.

Установената фактическа обстановка въззивният съд приема след анализ на доказателствения материал, събран в хода на наказателното производство, както следва: гласни доказателствени средства: свидетелските показания на Д. В. М.а , Б.А.Д. , Г.И.Т.; обясненията на подсъдимата М. П. Г., както и приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени такива: доклад от ЦИПКГП; покана за доброволно изпълнение от ЧСИ С.П.; Решение №4910/19.04.2016 за развод; Заповед за незабавна защита №229580 от 30.09.2019 срещу И. К. М. да се въздържа от домашно насилие по отношение на М. П. Г. и на М.И.М., както и да не се доближава до тях на разстояние по- малко от 300 метра; Решение №73603/16.04.2020 със заповед на осн.чл. 15 ЗЗДН срещу И. К. М. да се въздържа от домашно насилие по отношение на М. П. Г. и на М.И.М., както и да не се доближава до тях за срок от 12 месеца ;писмо от ДАДЗ, изх. № 89-00-117 -5; писмо от АСП изх. № СГ/Д-ССЛ/447-001/04.-9.2019; Писмо от Камара на ЧСИ изх. №4670-15.10.2019; Молба до ЧСИ от 14.06.2022г. С.П. за изпращане покана за доброволно изпълнение за дати от 17.06.2201.08.22/ извън инкриминирания период.

По отношение на претенциите на повереника на частния тъжител, визирани в частната жалба и в пледоариите пред въззивната инстанция:

На първо място, не могат да бъдат споделени доводите на защита за необоснованост на съдебния акт на СРС. Възприетите от първата инстанция изводи относно основните факти са правилни и обосновани, като при съвкупната оценка на събраните по делото доказателства не са допуснати логически несъответствия. Доказателствената съвкупност по

делото е еднопосочна относно няколко факта, а именно: общо дете между подсъдимата и тъжителят –наличието на влязло в сила решение на съда, с което родителските права се предоставят на майката и с което се определя режим за лични контакти с бащата. Спорно и нуждаещо се от подробен коментар е поведението на подсъдимата и дали същото е станало причина за неизпълнението на постановеното съдебно решение.

По отношение на възражението на повереника на частния тъжител - адв.И., че се кредитират само дадените от подсъдимата обяснения, вкл. че частният тъжител проявявал агресия към детето, както и показания на свидетелите, които заявяват, че детето не искало да се вижда с баща си, докато изцяло са отхвърлени показанията на св. Д. М.а и Б.Д. като изцяло лишени от конкретика. След внимателен собствен прочит на гласните доказателствени средства и свой собствен анализ въззивният съд намира за логически обосновани и аргументирани изводите на първостепенния съд по отношение на свидетелските показания, както следва: показанията на свидетелката Д. В. М.а, живееща на семейни начала с частния тъжител, която не сочи в разпита си конкретни дати и времеви период, през който последният не е успявал да вземе дъщеря си от подсъдимата като свидетелката не е възприела пряко и непосредствено относими по делото факти, тъй като заявява, че не е придружавала И. К. М.; От показанията на М.а не се установяват факти и за адреса, на който М. е ходил да взима дъщеря си; като не могат да се установят и факти за това по какъв начин тъжителят се е опитал да осъществи контакт с подсъдимата, кога и по какъв начин я е търсил и тези негови действия по какъв ред са били обективирани. В хода на съдебното следствие свидетелката Д. В. М.а заявява, че частният тъжител не е осъществявал контакт с подсъдимата, тъй като не е знаел къде живее, като поради това е подал сигнал в СРП и до ЧСИ. Подобно е положението с показанията на свидетелката и майка на частния тъжител- Б.А.Д.. Въззивният съд се солидаризира с извода на първостепенния съд ,че същата не сочи конкретни дати и конкретика къде и кога синът и е правил опити да вземе детето ,както и че същата не е пряк и непосредствен свидетел на относимите по делото факти, тъй като не е придружавала сина си , когато е отивал да вземе дъщеря си на адрес на подсъдимата. Всъщност нито Д. В. М.а, нито Б.А.Д. са посочили конкретен адрес, от който частният тъжител е отивал за дъщеря си, но и двете безпротиворечиво заявяват, че М. не е знаел къде се намира детето му. В този смисъл не става ясно къде точно е ходил да взима дъщеря си след като не е знаел къде живее.

По отношение на показанията на свидетелката Г.И.Т. въззивният съд следва да отчете, че и тя не е пряк и непосредствен свидетел на факти, свързани с изпълнението на съдебното решение. Т. дава сведения за емоционалното състояние на малолетното дете като описва начина му на реакция във времевия отрязък преди и по време на инкриминирания

период. Докато преди инкриминирания период детето изпадало в истерии във връзка с предстоящи срещи с баща си, то от 2020 година свидетелката заявява, че е изпитвало срам и притеснение от взаимоотношенията между родителите му, поради което отказвало да разговаря по този въпрос. В тази връзка Т. заявява за липсата на съпротива от страна на подсъдимата и опити да препятства контакта между баща и дъщеря, както и за рядко генетично заболяване на детето.

Правилно са кредитирани и обясненията на подсъдимата относно фактът на напускане на семейното жилище без да уведоми за това тъжителят, но това е факт ,относим към времето, когато е действала ограничителна заповед от страна на частния тъжител по отношение на М.

П. М.а и на дъщеря им. Във връзка с възражението на повереника адв. И. следва да се отбележи, че въпросните ограничителна Заповед за незабавна защита №229580 от 30.09.2019 и Решение №73603/16.04.2020 със заповед на осн.чл. 15 ЗЗДН макар и за предхождащ на инкриминирания период се отнасяли, както по отношение на подсъдимата, така и по отношение на малолетната М.И.М. . Въпросното обстоятелство е преди инкриминирания период.

Въззивният състав приема за правилен изводът на първостепенния , че приобщените доказателства и доказателствени средства в тяхната съвкупност и цялост не оборват заявеното от подсъдимата М. П. Г. ,а именно, че е направила всичко необходимо бащата да се среща с детето.

По отношение на приобщените писмени доказателства въззивният съд се запозна с писмените доказателства, относими към фактите по настоящето производство. Досежно инкриминирания период правилно СРС е посочил , че са относими документите, изготвени от ЧСИ и адресирани до подсъдимата и ДЗ, изготвена по пр.пр. 30294/2021г. по описа на СРС;

По отношение на подадената молба до ЧСИ С.П. за насрочване изпълнение за предаване на дете за осъществяване на режим на лични отношения въззивният съд не приема становището на повереника, че „*въпросната заповед не е за извършено насилие над детето*“ . Точно обратното е съдържанието на ограничителна Заповед за незабавна защита №229580 от 30.09.2019 и Решение №73603/16.04.2020 със заповед на осн.чл. 15 ЗЗДН. Именно за това неприемливо и в противоречие с събраната доказателствена маса е да се твърди , че „ *описаната заповед не е пречка майката да предава детето на бащата и в срока на заповедта*“, тъй като ограничението се отнася поименно и за малолетното дете М.И.М.. Повереникът цитира молба вх. №09479/16.04.2021 по ИД 1443/2019 по описа на ЧСИ С.П., с която е поискано започване предаването на детето от м. май 2021г. Адв. И.

заявява, че до подсъдимата е изпратена покана за доброволно изпълнение на адрес по ГРАО като на посочените дати 26.042021;.02.05. 2021; 10.05. 2021; 17.05 2021; адресът е бил посещаван, подсъдимата не е открита, поради което е залепено уведомление. Това обстоятелство не се подкрепя от съдържанието на документите, свързани с въпросното изпълнително производство. В молба вх. №09479/16.04.2021 по ИД 1443/2019 по описа на ЧСИ С.П. частният тъжител И. М. посочва известен адрес за връчване на книжа по изпълнението адрес гр. София, жк **** и служебен адрес на подсъдимата- гр. София, бул. ****. Това е така, защото тъжителя е знаел и е бил наясно, че подсъдимата не живее в семейното жилище. Адв. И. прави възражение и акцентира на задължение на подсъдимата при промяна на местоживеенето си да уведоми ЧСИ и прави извод, че след като не го е направила подсъдимата умишлено се е укрила. Защитата сочи, че този факт не е обсъден от СРС .Въззивният съд следва да отбележи във връзка с това възражение, че предприетите действия от частния тъжител са на 16.04.2021г/ деня, в който изтича ограничителната заповед/ и към която дата без да бъде уведомена и призовавана от ЧСИ от актуален адрес, подсъдимата М. П. Г. не е имало откъде да научи кой съдебен изпълнител е предприел действия срещу нея, за да го уведоми. За цитирания в съдебните книжа адрес – семейното жилище тъжителят е бил наясно и категорично е знаел, че същата не живее на него поради предпоставки , свързани с негови действия, подробно описани от настоящия състав. В този смисъл е несъстоятелно възражението на повереника и вменяването на такова задължение на подсъдимата за уведомяване на конкретен ЧСИ след като в регистъра на ЧСИ за град София броят им през годините надхвърля 40. Следва да се отбележи, че по делото няма данни и доказателства за осъществяван личен или дистанционен контакт между подсъдимата и тъжителя за периода на ограничителната заповед, чрез който подсъдимата да е имала възможност да уведоми М. за местонахождението си.

Неясно въз основа на какви и как извършени проверки ЧСИ е изготвил уведомление и многократно е посещавал адреса, който М. П. Г. принудително е напусната след действия на тъжителя М., който учредява право на ползване в полза на трето лице по отношение на семейното жилище на 31.10.2018г. и подсъдимата и дъщеря и следва да напуснат адреса, като поради невписване на съдебното решение за прекратяване на брака и предоставянето на ползването на семейното жилище на детето и майка му на практика съдебното решение не е могло да се противопостави на трети лица, т.е. още към 31.10.2018г. частният тъжител М. е знаел, че с предприетите от него действия ще принуди подсъдимата и дъщеря си да напуснат жилището, което и се случва впоследствие. Въпреки проведената кореспонденция на подсъдимата с Държавна агенция по закрила на детето, Агенция по социално подпомагане и Камара на ЧСИ фактът на вписване на право на ползване е неоспорим и съдебното Решение

№4910/19.04.2016г., постановено по гр.д.№ 6609/2014г., СРС не може да се противопостави поради невписването му. Въпросната кореспонденция продължава до 18.10.2019г., след което по силата на запис на заповед на 11.07.2019г. е вписана възбрана върху семейното жилище и на 01.08.2019г. е насрочено принудително изпълнение. Видно от удостоверение на СДВР -1 РУ в периода от 17.06.2018г. до 13.12.2019г. в 1 РУ са постъпили шест сигнала от подсъдимата за домашно насилие, агресивно поведение и заплахи от страна на частния тъжител И. К. М.. Това потвърждава достоверността на показанията на свидетелката Г.И.Т., както и обясненията на подсъдимата, а именно, че детето- свидетел на тези чести прояви на агресия срещу майка му вероятно е реагирало и е налице негативно въздействие върху психиката му. Свидетелката Т. съобщава за прояви на истерия у детето в периода, предхождащ инкриминирания, а подсъдимата , както и свидетелката съобщават за необходимост от провеждане на консултации с психолог по отношение на малолетната М.И.М. и изостряне на рядко генетично заболяване.

Така от събраните факти, обективирани в писмени доказателства се установява, че със знанието на частния тъжител подсъдимата М. П. Г. и дъщерята М.И.М. след 13.12.2019г. окончателно са напуснали семейното жилище. Прави впечатление, че въпреки, че към 30.09.2019 вече е имало Заповед за незабавна защита №229580 срещу И. К. М. да се въздържа от домашно насилие по отношение на М. П. Г. и на М.И.М., както и да не се доближава до тях на разстояние по- малко от 300 метра съгласно Удостоверение на СДВР 1 РУ рег №225р-2221 от 17.01.2010г . на дата 13.12.2019г. подсъдимата М. П. Г. отново е подала сигнал за домашно насилие срещу И. К. М.. Впоследствие е постановено съдебно Решение №73603/16.04.2020 по описа на СРС със заповед на осн.чл. 15 ЗЗДН срещу И. К. М. да се въздържа от домашно насилие по отношение на М. П. Г. и на М.И.М., както и да не се доближава до тях за срок от 12 месеца. Въпросните факти и документи действително са извън времевия период на обвинението, но в тях се съдържа информация, от която може да се направи логически обоснован извод дали е било възможно подсъдимата да се намира на адреса, посочен в призовката за доброволно изпълнение, както и обективиран в обвинението. Поради горното възражението на повереника, че СРС е обсъдил факти извън инкриминирания период е необосновано, тъй като именно от тези факти в тяхното единство и взаимосвързаност може да се достигне до логически правилен извод. Откъсването на отделен факт от действителността и изолираното му разглеждане е в противоречие с принципа за пълно и всестранно събиране на доказателства с оглед установяване на обективната истина.

Три месеца след изтичане на определения от съда срок за защита- на 13.08.2021г. частният тъжител подава молба до СРП със съдържание, че подсъдимата не е на посочения в съдебното решение адрес като се иска повдигане на обвинение по чл. 296, ал.1 НК.

Въпросният факт е във времевия период на настоящето обвинение.

Във връзка с посочената прокурорска преписка е образувана предварителна проверка, в хода на която е изготвена докладна записка от инсп. П.. Въззивната инстанция се солидаризира с първостепенната досежно характера на въпросната проверка, липсата на доказателствена стойност в настоящето производство като във връзка с възраженията на адв. И. следва да отбележи, че освен посочените от първонстанционния съд дефицити, а именно, че е относима по друго производство, което не може да обвърже съда както и липсва конкретика за време и място на извършени посещения на адреса, са налице и множество други дефицити, а именно -липса на приобщени доказателства или поне описанието им за извършените от инспектор П. оперативно- издирвателни мероприятия, като самият извод на съставителя на докладната няма правна стойност, тъй като издирване на лице се извършва по законоустановен ред и фактът, че определен служител при посещение на определен адрес не е успял да открие живеещо на него лице не води до извода, че лицето се укрива. Следва да се отбележи, че издирваното лице, което според инспектора се укрива, е бременна жена с дете, което посещава училище. Въпросният факт е отразен и в докладната като правилно СРС е достигнала до заключение, че изводът на полицейския инспектор представлява предположение, неподкрепено с доказателства.

На практика се оказва, че въпреки , че М. не е имал какъвто и да е контакт с подсъдимата Г. през инкриминирания период, знаел е, че след наложената възбрана е изгонена от семейното им жилище , т.е. след този период няма как частният тъжител да търси детето си на този адрес и да го посочва на съдия изпълнител за насрочване на изпълнение и липсват данни подсъдимата да е търсена от М. на адресите, на които впоследствие е живяла Г. се претендира наказателна отговорност за 31 деяния по осуетяване изпълнение на съдебно решение. Липсват безспорни гласни, писмени доказателства или докателствени средства, от които да е видно, че за всеки един от посочените в тъжбата дни, тъжителят е търсил подсъдимата по съответния ред и въпросното да е обективирано и доказано. Липсват данни същият да е посещавал известните му адреси в присъствието на други лица и/или полицейски служители, да са били съставяни нарочни протоколи от последните, както и ЧСИ реално да е връчил книжата по изпълнителното дело на подсъдимата. Писмените доказателства по прокурорската преписка са идентични с представените в първоинстанционното съдебно производство. Въззивната инстанция споделя извода на първостепенния съд , че към инкиримирания период не се съдържат

доказателства, че подсъдимата на посочените в тъжбата дни е възпрепятствала тъжителя да вижда детето си.

С оглед изложеното и въз основа на така установената и приета фактическа обстановка правилно първоинстанционният съд е обосновал своите правни изводи за липса на осъществен от подсъдимата М. П. Г. състав на престъплението по чл.182,ал.2,пр.2,вр.чл.26,ал.1НК, които въззивният съд споделя изцяло.

Престъплението по чл.182,ал.2 НК засяга обществените отношения, свързани с нормалното осъществяване на родителските права и задължения в интерес на детето, както и правата на детето да бъде отглеждано и възпитавано по начин, който да му осигури нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие, правото му на лични отношения с родителите си. Престъплението е формално, тъй като не предвижда настъпването на конкретен противоправен резултат.

В настоящия случай безспорно се установи, че с Решение № 4910/19.04.2016г., постановено по гр.д.№ 6609/2014г., СРС прекратил с развод сключения между страните граждански брак като съдът предоставил упражняването на родителските права за детето на майката М. Г. и постановил детето да живее при нея. Бил определен режим на лични отношения между бащата и детето всяка първа и трета седмица от месеца, в петък, събота и неделя от 18:00ч. в петък до 18:00ч.в неделя с преспиване. Бащата имал право да взима и вижда детето всяка четна година за Коледните празници от 18:00ч. в петък до 18:00ч.на 23 декември до 14:00ч. на 26 декември, а всяка нечетна година за Новогодишните празници от 18:00ч. на 30 декември до 14:00ч. на 02 януари следващата година. Всяка четна година от 18:00ч. на Разпети петък до 14:00ч. на Светлия понеделник, както и пет дни през зимата и пет дни през пролетта и тридесет дни през лятото по време, несъвпадащо с платения годишен отпуск на майката.

От обективна страна категорично по делото се доказа, че на датите 04.06.2021; 05.06.2021; 06.06.2021; 18.06.2021; 19.06.2021; 20.06.2021; 02.07.2021; 03.07.2021; 04.07. 2021; 16.07.2021; 17.07.2021; 18.07.2021; 06.08.2021; 07.08.2021; 08.08.2021; 20.08. 2021; 21.08.2021; 22.08.2021; 03.09.2021; 04.09.2021; 05.09.2021; 17.09.2021; 18.09.2021; 19.09.2021; 01.10.2021; 02.10.2021; 03.10.2021; 15.10. 2021; 16.10. 2021;17.10. 2021;05.11. 2021; (попадащи в определения със съдебно решение режим) тъжителят не е осъществил личен контакт с детето си М.И.М.. Недоказана обаче остава причината за неизпълнението на съдебното решение да се корени в поведението на подсъдимата. Дори и да се приеме за установено, че подсъдимата не е съобщила на тъжителя актуалния си адрес, няма доказателства на инкриминираните дати тъжителят да е посещавал такъв адрес. Обвинението е за адреса, където се е намирало семейното жилище гр. София, ж.к **** и, за

който се събраха категорични и безспорни доказателства, че не е обитаван от подсъдимата и дъщеря и през инкриминирания период.

Налице са и самостоятелно съществуващи пречки за контакт между детето и неговият баща, които са извън волята на подсъдимата. Такава пречка се явява категоричният отказ на детето да се види с баща си. В конкретния случай не се касае за моментно настроение или спонтанно възникнала ситуация, а за състояние на трайно отчуждение между детето и неговата баща. Както правилно е посочил районният съд налице са данни ,че подсъдимата е приканвала детето да се среща с баща си. Доказателства за този факт се съдържат в обясненията на подсъдимата пред съда, в показанията на свидетелката Г. Т., както и постановените съдебни актове от СРС във връзка с приложението на ЗЗДН. Въззивният съд се солидаризира с първостепенния, че при тази доказателствена съвкупност би могло да бъде прието за основателно възражението на защитника, че детето не желае да се среща с баща си въпреки настояването на неговата майка. Със заповедта за незабавна защита, както и в постановеното впоследствие съдебно решение по гр.д.№ 55310/ 2019г. по описа на СРС съдът е признал, че частният тъжител е упражнявал домашно насилие спрямо подсъдимата и тяхната дъщеря. СРС правилно е достигнал до извода, че може да се приеме, че обективни причини обуславят липсата на възможност на тъжителя да вижда детето си. Дори в хипотеза, посочена от частното обвинение, че подсъдимата умишлено осуетява изпълнението на съдебното решение по родителските права, опасенията й, че срещите на детето с баща му биха се отразили негативно върху неговата психика, намират реална опора във вече посочените доказателства, което обуславя наличието и на маловажност на случая по смисъла на чл.9, ал.2 от НК (в този смисъл е и Решение № 134/31.03.2011г. по н.д.№ 73/21г. по описа на ВКС).

Детето е самостоятелна личност със свои възприятия за света и изразено отношение към всеки родител, които следва да бъдат зачитани, особено когато се касае за дете, което е достатъчно голямо, за да може да изразява собствената си воля и желания, както е в настоящия случай. Въззивната инстанция намира, че подсъдимата М. П. Г. не е възпирала детето от контакти с тъжителя, но поради нежелание на детето да контактува с него, изпълнението на съдебното решение в частта относно личния режим с другия родител е било извън възможностите му. Тук следва да се отбележи и че според чл. 3 , т.1 от Конвенциятаза правата на детето, ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г., в сила от 03.07.1991 г., висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи, а чл. 3, т.1 от ЗЗДет прогласява принципа на зачитане и уважение на

личността на детето. В тази връзка интересите на детето в конкретните моменти са били от първостепенно значение и именно наличието на посоченото нежелание на детето е било причината, поради която определеният със съдебно решение режим не е бил осъществяван. В този смисъл е и съдебната практика, т. напр. ППВС № 4/62 г., в което се посочва по какъв начин подлежат на изпълнение решенията относно упражняването на родителски права. В цитираното постановление е указано, че изпълнението на тези решения следва да се извършва след въздействие и убеждение върху родителите и децата, след предварителна психическа подготовка, като се подхожда според обстановката на конкретния случай и като не се допуска да се стигне до психически сътресения. В показанията на свидетелката Т.същата споделя за психо-емоционалното състояние на детето при предстояща среща с бащата - заявява за изпадане на детето в истерия, а впоследствие за пълен отказ да разговаря, когато се поставя въпросът за среща с тъжителя. Споменава се и за многократно посещение на болнични заведения и остро протичащо рядко генетично заболяване. По делото се съдържа и информация в показанията на св. Т. и на подсъдимата за търсена помощ от психолог във връзка с емоционалното състояние на детето. В тази връзка следва да се спомене, че задължението на органите да пристъпят до принуда при осъществяването на личните отношения между родител и дете е ограничена и трябва да се отчита интересът и правата и свободите на заинтересованите лица, а именно висшият интерес на детето и на правата му, признати по силата на чл. 8 от Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

Доводите на повереника, че от смяната на адреса на подсъдимата прозирал умисъл за неизпълнение на постановеното съдебно решение, въззивният съд намира за неоснователни. Приоритетни за подсъдимата в ролята и на майка са били интересите на нейното дете, в частност - не/желанието на дъщеря и да осъществява контакт с тъжителя. По изложените съображения въззивният съд се съгласява с изводите на първата съдебна инстанция, че действията на подсъдимата не са продиктувани от стремеж целенасочено и съзнателно да осуети личния контакт на детето с баща му, в частност да не изпълнява влязлото в сила съдебно решение относно личните контакти на тъжителя с дъщеря му. Подсъдимата е имала основание да счита, че не се касае за моментно състояние на детето, а за нанесена в предходен период травма върху неговата психика, причинена от поведението на неговия баща. Не може да се счита, че от деня следващ изтичане действието на мерките по ЗЗДН психиката на детето автоматично е изчистена и възстановена. Фактът, че срокът на Решение № 73603/16.04.2020г. СРС , с което била издадена заповед, задължаваща тъжителя да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо подсъдимата и тяхната дъщеря за срок от 12 месеца е изтекла на 16.04.2021г. не води до извода, че през месец май 2021г.

психическото и емоционално състояние на детето ще бъде безспорно стабилизирано. При това положение е напълно оправдан стремежът на подсъдимата като родител, живеещ с детето, който е наясно с тревогите и мисленето му, да избегне влошаването на психичното му състояние.

Изложено обуславя като законосъобразни и обосновани изводите, че обвинителната теза, изложена в тъжбата, не се субсумира под престъпния състав на чл.182,ал.2 НК. Обстоятелството, че подсъдимата М. П. Г. е годен субект на престъплението (майка на М.И.М.), променила е местоживеенето си и съответно това на дъщеря си, както и фактът, че има влязло в сила решение на гражданския съд, определящо режим на лични отношения между детето и бащата (тъжителят И. М.), не са достатъчни за постановяването на осъдителна присъда. Това е така, тъй като неизпълнението на съдебния акт не може да се вмени във вина на подсъдимото лице, а се дължи на обективни обстоятелства, причинени от тъжителя, както и от изрично изразеното нежелание от страна на малолетната М.И.М. да общува с баща си.

Въззивният съд намира за необходимо да отбележи, че отношенията родители деца са изключително деликатни, поради което те следва да бъдат внимателно коментирани и интерпретирани. Водещ следва да е именно интересът на детето и психо емоционалното му благосъстояние. Настоящата инстанция не оспорва факта, че общуването на детето с всеки един от родителите е важно за детската психическа и емоционална стабилност, за правилното му развитие в хармонична среда и изграждането му като личност. Няма спор и че с разпоредбата на чл. 182, ал. 2 НК е криминализирано деяние на неизпълнение или осуетяване изпълнението на съдебно решение относно упражняването на родителски права именно в защита на тези обществени отношения, свързани с грижата за децата след прекратяване на отношенията им с родителите. Въззивният счита, че макар и да са важни личните потребности от виждане и общуване на родителя, който не е титуляр на родителските права с детето, те са ценност, пред която има приоритет емоционалното благосъстояние на детето. При невъзможност да се синхронизира емоционалния комфорт на детето и правата на родителя за личен контакт, с решаващо значение са потребностите и интересите на детето, независимо, че те в случай на противоречия засягат общуването с другия родител. Съдът приема, че това е така, тъй като осигуряването на личен контакт между детето и родителя, на когото не са възложени родителските права, е само един от многото фактори, влияещи върху душевното спокойствие и физическо здраве на малолетните и ненавършилите пълнолетие, тяхното възпитание и развитие в позитивна посока. В случая този въпрос не би могъл да се разреши със средствата на наказателната репресия, а е уместно двамата родители –да потърсят надеждна и стабилна комуникация помежду си, така че да

осигурят лични контакти на детето в хармонична среда и при контакт с всеки един от тях. Не без значение са предвидените в чл. 23 от Закона за закрила на детето възможности за закрила на детето в семейна среда, в частност – предвидената в т. 6, съгласно която следва да се осигури "социална работа за улесняване връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията".

С оглед всичко изложено и при извършената, на основание чл.314, ал.1НПК, цялостна служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед изложените съображения въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а присъдата на районния съд потвърдена изцяло.